

CZIRMOS CZICZA. (Lásd a 327. l.)

21. sz. — 1872/73.

IV. kötet.

CZIRMOS CZICZA NAPLÓJÁBÓL.

I. Az elveszett gyűrű

(Képpel a czinlapon.)

MIÉRT ne vezethet-
nék én, a czirmos
czicza, is naplót?
Velem is sok
mindenféle törté-
nik, csak úgy
mint más akár-

kivel, sőt néha még érdekes dolgok is, amint a következőkből ki fog tűnni. Mégsem jutott volna eszembe ilyen naplót vezetni, ha minap Erzszi kisasszony asztalán szemembe nem ötlük az ő naplója, melybe beírja: hány órákor kell föl, hol járt, mit csinált stb.

No's, ezt én is megtehetem s lássuk mindjárt, — mit mindent csináltam tegnap? Reggel a takaréktűzhely közelében egy ócska pokróczdarabon ébredtem föl. Csakhamar jött a eselődés s amint az öreg szakácsné az ajtót kinyitotta, bejött Szultán, a nagy házörző eb is és én azonnal közeledtem feléje, kérdezősködve nyájasan, hogy aludt? Ő azonban udvarias felelet helyett a földre nyomta orrát és gorombán ugatni kezdett. Meg is vagyok győződve, hogy nem olyan előkelő származásu, amilyennek magát mondja; azt állítja, hogy ő ilyen meg olyan nemes fajból ered, de én azt hiszem, hogy csak egészen közönséges komondor,

vagy legfeljebb a szomszéd mészáros kutyájának testvére, ámbar ő ezt nem akarja elismerni.

Hogy rám ugatott, azzal én keveset törődtem s ezt meg is mutattam neki, hetykén szembe nézve vele s épen az ő kitöredezett vén fogai közé köpködve. Aztán körül-körültáncoltam és boszantottam, míg ő iparkodott szintén gyorsan utánam forogni s megharapni, de nem sikerült neki, mert olyan ügyetlen! Végre azt mondta nekem a goromba: „Ugyan mit töltöm időmet ilyen ostoba macskával!“ s nagy komolyan kiment a konyhából.

Ezután láttam az ablakpárkányon a szakácsné pamutgombolyagát, odaugrottam tehát, görgetni kezdtem s miután a földre esett, ott játszottam vele; egyik sarokból a másikba gördítgettem, a mi nagyon mulatságos volt, de végre a szekrény alá gurult. A szekrény alá nem fértem be, nagyon szűk, sötét és poros hely volt s így végre is ott hagytam, előre is nevetve azon, mennyire fog a szakácsné boszankodni, ha kötni akar és nem találja sehol a pamutot, én pedig ártatlan pófával ülök majd a tűz mellett. Épen előbujtam a szekrény alól, midőn erős tejszag üt meg orromat. Tejnek kell lenni a konyhában, gondolám. Szagláltoztam, szagláltoztam s végre is rátaláltam egy asztalon, hova a szakácsné épen letette volt. Körülnéztem, — nem volt senki a konyhában s én egy ugrással az asztal tetején termettem. Csakugyan

ott volt
lán kan
Termész
hanem
mert a
volt, m
a tejes
lett igaz
nálak
kancsók
fejemet,
téssel t
sikerült
két, eg
hangját.
hogy a
hamar
korsóból
esetten
asztalho
patakba
Csal
ugrani
udvarra
a mint
„Ej
ismét
majd ka
Err
a szaká
valamit,
mes dol
nyire ve
czával.
udvaron
tánt, ki
„M
„Ho
feleltem

ott volt a jó tejeeske, szép porcelán kancsóban, mely színig tele volt. Természetesen rögtön hozzáfogtam; hanem csakhamar boszuság fogott el, mert a korszónak igen szűk toroka volt, már már alig értem nyelvemmel a tejeeskéig, pedig még csak akkor izlett igazán. Én nem is tudom, minek csinálnak az emberek oly szűk nyaku kancsókat. Kénytelen voltam bedugni fejemet, és pedig csak nagy erőfeszítéssel tudtam beszorítani. Mikor végre sikerült s ismét nyalogattam a tejeeskét, egyszerre hallom a szakácsné hangját. Thü! megijedtem, tudván, hogy a tejlopásra verés következik; hamar ki akartam rántani fejemet a korszóból, — de nem jött! Kétségbeesetten ugráltam s a mint a kancsó az asztalhoz ütődött, eltört és a tejegész patakban ömlött végig az asztalon.

Csak épen hogy időm maradt leugrani az asztról s menekülni az udvarra; az ajtóban még hallottam, a mint a szakácsné mérgesen kiáltá:

„Ejnye, az a gonosz macska már ismét hozzáfért a tejhez. No várj, majd kapsz!”

Erre kicsit megijedtem, mert ha a szakácsné ígerte, hogy tőle „kapok” valamit, az nem épen valami kellemes dolog szokott lenni, hanem többnyire verés a söprüvel vagy porolópálczával. Ijedten szaladtam tehát az udvaron át; a kapuban találtam Szultánt, ki gunyosan morgott felém:

„Már megint tejet loptál!”

„Hová gondolsz? Dehog loptam!” feleltem szeliden.

„Hiába tagadod, hiszen most is csupa tej még a bajuszod, még a füled is.”

Nem felelhettem, mert a szakácsné épen kijött az udvarra s Szultán rám ugatva, figyelmeztette őt, hogy itt vagyok. Gyorsan futottam tehát s meg sem álltam, míg a kertben egy fa tetején nem ültem. Ide ugyan utánam nem mászik az a kövér szakácsné.

Nagyon kellemes volt a fán ülni s a hulló levelek után kapkodni; aztán jött egy kövér kis madár, melyet nagyon szerettem volna megfogni. Nagyot ugrottam utána, de a gonosz elröpült s én a földre pottyantam és hallanom kellett, hogy gunyolódik a madár: „Czicza koma, keress magadnak más reggelit.”

Egy darabig sétáltam, aztán a ház egyik földszinti ablakát nyitva látván, oda fölugrottam. Bent épen leczkét adott a nevelő Erzszi kisaszonynak és Pali urfinak, kik mindketten szorgalmasan irtak. De alig hogy Pali megpillantott, meglökte testvérét s figyelmeztette reám; én épen legyet fogtam s a két gyermek nagyot kaczagott e fölött.

„Mi az, gyermekek? Ügyeljete irásotokra!” szolt a nevelő, ki háttal ült az ablak felé s így engem nem látott.

De én e pillanatban még nagyobb ugrottam egy kövér légy után s a gyermekek még jobban kaczagtak.

„Ti rossz, nevetlen gyermekek!” kiáltá a nevelő haraggal; „ezért büntetésül még külön írásmunkát fogtok végezni.”

„De mikor az a macska ott oly furcsákat csinál!“ szolt Pali.

„Hol van a macska?“

„Ott az ablakban,“ feleltek mindketten.

De én ekkor már leugrottam s elbujtam a bokor alá, a nevelőnő

semmit sem látott s haragosan kiáltott:

„Nem látok semmit, ti csak hiábavaló ürügyet kerestetek ezzel.“

Többet nem hallottam, mert a bokrok közt odább osontam.

(Folytatása következik.)

A TORKOS CZICZA ÁLMA.

töltött
csonyk
még e
ezzel
lános
ban s
tékot
len fé
vig ze

„JÓ MELEG SZOBÁBAN MULATTAK A GYERMEKEK.“ (Lásd alant)

AZ UTCZAI DALNOKOK.

JÓ MELEG szobában mulattak a gyermekek együtt s pompás oszonna után vig csevegés és játék közt töltötték a délutáni szünidőt. A karácsonykor kapott sok szép játékszerből még egy rész ép állapotban volt s így ezzel nagyon jól lehetett szórakozni. Általános jó kedv uralkodott a kis társaságban s a kis szőke Linka épen új játékot akart rendezni, midőn Pali hirtelen félbeszakítja:

„Psz! Hallgassátok csak! Mi ez?“
Mindnyájan figyeltek s az utczáról vig zenehangok hallatszának föl. Az ab-

lak alatt valaki vig dallamot játszott a gitáron s két hang énekelt hozzá. Csak tompán hangzott át a kettős, zárt ablakon és mégis oly vig, derült volt, hogy a gyermekek majd tánczra kerekedtek, s tapsoltak, midőn a dalnak vége lett.

„Ugyan jó kedvű emberek lehetnek,“ szölt Linka, „hogy ilyen hidegben kint az utczán a hóban ily vig dalokat énekelnek s hozzá gitároznak. Azok talán még boldogabbak, mint mi itt.“

„És jó meleg bundának kell rajtok lenni, mert különben úgy fáznának, hogy nem jönne ki a hang torkukon,“ jegyzé meg Pali.

„Meg jó téli kesztyűjöknek is kell lenni,“ szölt Gyuri.

„No, azt már nem hiszem,“ szólta Anna, a legidősebb, „mert, tudjátok, ha vastag kesztyű van a kezén, akkor nem játszhatik a gitáron.“

E perczen újból megszólalt a zene és dal s még sokkal vigabban, mint előbb. A kesztyű kérdése fölött azonban vita támadt a kis társaságban; egyik rész azt állította, hogy kesztyű nélkül megfagyna a gitáros keze, a másik meg, hogy kesztyűben nem lehet gitározni. Végre Annának igen egyszerű mód jutott eszébe a vita eldöntésére.

„Minek vitázunk?“ mondá. „Nyissuk ki egy percre az ablakot és nézzünk le.“

„Az igaz! Nézzük meg,“ kiálták mindnyájan s az ablakhoz sietve, mindjárt meg is tették.

De mily nagy volt csodálkozásuk, midőn ott lenn egészen mást pillantottak meg, mint a mit vártak. Két gyermek állt ott a hóban: egy tizenkét éves leányka és egy tíz éves fiu. A leány gitárt tartott kezében s a hidegtől egészen el-kékült ujjakkal játszta azokat a vig dal-lamokat és didergő ajakkal dalolt hozzá, valamint a kis fiu is. A dermesztő hideg könyvet csalt szemekbe, mert meleg bundáról, kesztyűről bizony szó sem lehetett szegényeknél; ellenkezőleg csak vékony nyári ruha volt rajtuk, látszott, mint remegett egész testök s Linka szinte összeborzadt, midőn meglátta őket.

„Oh istenem! hiszen nincs nekik bundájok!“

„Sem téli kesztyűjök!“ tevé hozzá Gyuri.

„Szegények! Mennyire fázhatnak!“ szólta Pali, „Nekem most már nem is tetszik oly vignak ez a dal.“

„Igazán, mintha inkább szomoru volna.“

„Nekem kedvem volna behívni őket, hogy melegedjenek meg kissé,“ szólta Linka.

„Igen, ha mama megengedné.“

„Kérjük meg! kérjük,“ kiálták mind és siettek a másik szobába. A jó mama,

látván a gyermekek jó indulatát, szívesen beleegyezett s maga lépven az ablakhoz, behívta a kis muzsikusokat.

Néhány perc múlva ezek beléptek a szobába, egészen átfagyva, s oly hideget hoztak magukkal a szobába, mintha maga a megtestesült tél lépett volna be. A jó meleg kályha azonban csakhamar kiüzte belőlök a hideget, a gyermekek pedig kis maradék kávé, kiflit, kalácsot hoztak s pompásan megvendégelték a kis dalnokokat. Ezek aztán a hozzájuk intézett kérdésre elmondták, hogy ők árva gyermekek, atyjok zenész volt s tőle tanulták azt a keveset, a mit tudnak. Előbb atyjok halt meg, azután anyjok s azóta nincs senki, aki reájok gondolna és így vándorzenész módjára tengetik életök. Nyáron még csak könnyebb, de télen bizony keservesen élnek, sokat fáznak és éheznek!

Mikor aztán jól fölmelegedtek, a kis leány elővette a gitárt s most itt a szobában daloltak néhány vig dalt, és pedig most még sokkal, sokkal vigabban, mint künn a hidegben. A kis társaság pedig oly jól mulatott, hogy alig tudott mit csinálni örömeiben.

Egy óránál tovább tartott a kis hangverseny. Ekkor vándordalnokaink megköszönték szépen a szíves vendégszeretetet s tovább mentek. Természetes, hogy a gyermekek jól megajándékozták őket havi zsebpénzükből.

Azóta a két utcza dalnok többször megjelent az ablak alatt s másképp nem fejezhetvén ki hálájukat, egy-egy vig dallal fizették vissza a jószívű gyermekek nemes tettét.

HOGYAN ŐRÖLNEK LISZTET KELETEN.

(Képpel a 328. l.)

KÉT ASSZONY Őröljön a malomkö-
vel," mondá az Ur. Hogy ezt
megértésétek tudnotok kell, hogyan
őrlik a búzát a keleti országok-
ban. Mai nap is épen úgy végzik a
munkát, mint azon időben, midőn az Ur
ama szavakat mondá.

Az emberek ott csak épen akkor
sütik kenyereket, midőn már enni akar-
ják, nem több napra előre, mint nálunk.
Minden reggel annyi búzát Őrölnek, a
mennyi az napra szükséges, az Őrlés
pedig nehéz munka, melyet a legszegé-
nyebb sorsu nők végeznek. Ezért olvas-
suk Mózes első könyvében: „Minden
elsősülött haljon meg Egyiptomban, a
trónon ülő Pharao elsősülöttjétől kezdve
a malomkö mellett álló szolgáló asszo-
nyig.“

E kézi malmok egyszerűen két ke-
rek, lapos malomkőből állanak; a bu-
zát két kő közé űntik. Az alsó kő a
földbe van erősítve; a felsőnek köze-
pén lyuk van, oldalvást pedig fogan-
tyu, melylyel a földön ülő két asz-
zony a követ forgatja, mint rajzunkon
látható. A kövek rendszeren két lábnyi át-
mérővel bírnak; ha nagyobbak akkor
két fogantyújuk van. A legkeményebb
fajta kövek választatnak ki e czélra,
azért olvassuk a szentírásban: „Szive oly
kemény mint a kő, olyan mint a ma-
lomkö.“

Az asszonyok nagyon gyorsan for-
gatják a köveket és pedig egy-egy kéz-
zel, míg a másikkal a lyukon át a bu-
zát töltögetik be. E szegény asszonyok-
nak nagyon korán kell fölkelniök és
munkához látniök; de azért mégis jóked-
vűek és folyton dalolgatnak. Ha reggel
keleti falun végig sétálunk, nem hal-
lunk egyebet dalolásnál s a malom-
kövek recsegésénél. Ahol ez nem hal-

latszik, onnan a lakosság vagy elvándó-
rult, vagy valami szerencsétlenség történt.
A zsidókat is azzal fenyegette az Ur:
„Elveszem tőletek a vígságot és jóked-
vet és a malomkövek esengését!“ És
így érthetjük azt is, miért tiltotta Mó-
zes a zsidóknak, hogy „egy felső vagy
alsó malomkővet zálogba el ne fogadja-
nak, mert ezzel az ember életét vennék
zálogul.“ Hogy valaki éljen, kenyére
van szüksége, kenyere pedig nem lehe-
tett, ha malomkővét elvitték.

Mennyire másként van ez nálunk,
hol már nemcsak Budapesten, hanem az
ország sok más pontján is gőzmalma-
k vanuak és egy nap alatt annyit Őröl-
nek, mint amott ezer szegény asszony
egy év alatt sem!

TORKOS CZICZA.

(Képpel a czimlapon.)

A reggelit, amint illik,
Fölhordotta a cseléd,
Vált a tálcán barna kávé,
Zsiros, fehér tej elég.

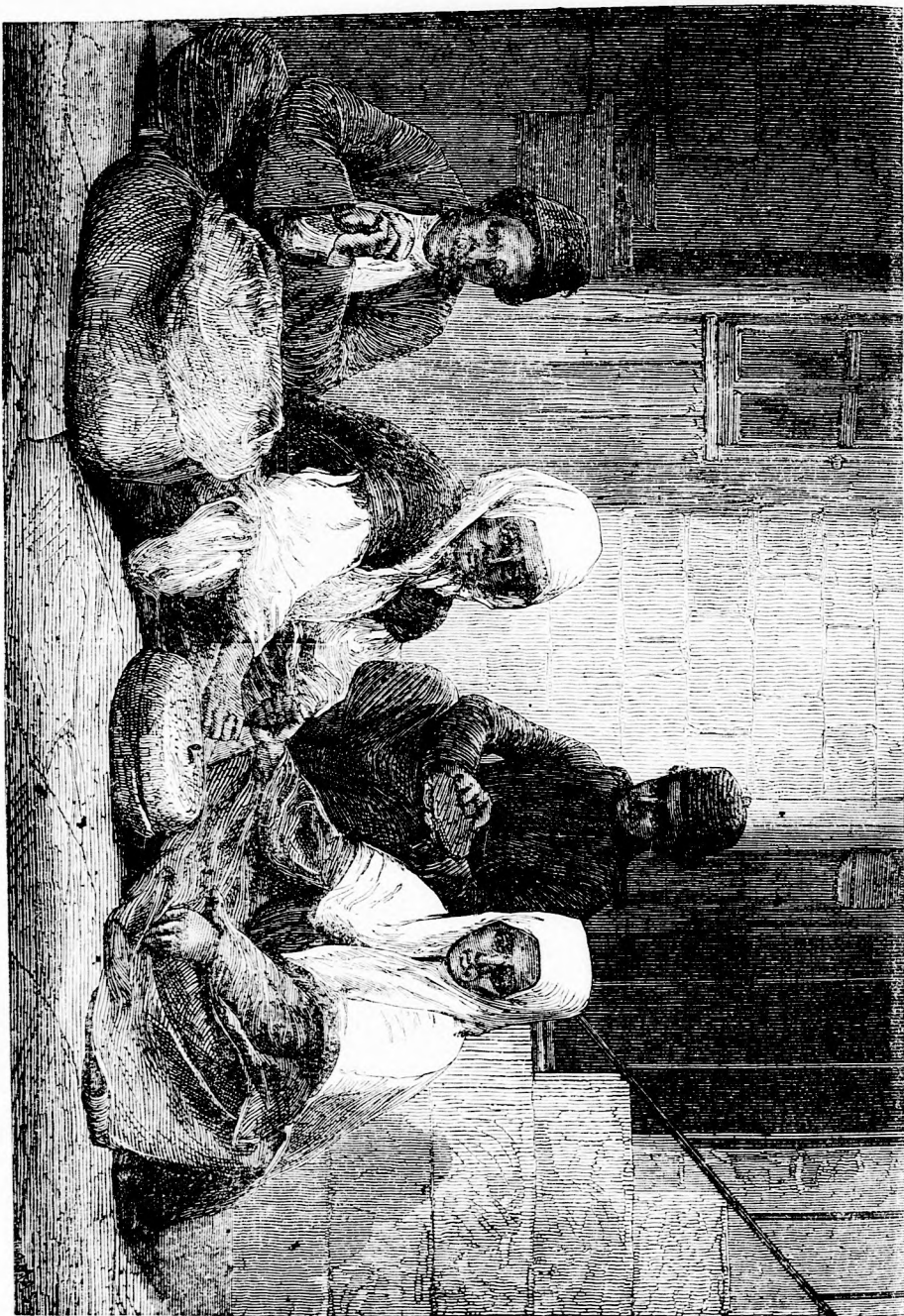
Czirnos czicza egyet gondol —
S hogy eltávozott a lány
Egyszerre csak ottan termett
Gazdasszonya asztalán.

S mindjárt neki az ibriknek,
A melyben a tej vala,
S a tejecke tetejéről,
Minden tejszint benyala.

S hogy mindjobban apadt a tej,
Fejevel alabbra hat.
De az ibrik derekán a
Kerek feje megakadt.

Csak szoritja mind mélyebbre,
Mert kihuzni restelé —
Egyszerre csak, ropp! az ibrik
Nagyot szólt s vált kétfelé.

Hajh, a szép edénynek vége
S a tejnek is vége lett!
Hogy ebből mi következék,
Könnyen képzelhetitek.

HOGYAN ÖRÖLNEK LISZLET KELETÉN. (Lásd a 327. l.)

TÉLI ZÖLD. (Lásd a 334 l.)

IRIGY KATA.

— Emlék gyermekéveimből. —

(Vége.)

HOZZALÉPTEM, hogy megcsókoljam. Én vagyok, kedves Ilkám, én, Katinka . . . nem tudtam hogy beteg vagy, különben már rég meglátogattalak volna,“ mondám s megöleltem és megcsókolgattam beteg barátomat, ki folyvást szóltanul, mereven bámult reám. Alig mondtam ki azonban az utolsó szavakat, megnyílt a szomszéd szoba ajtaja s belépett Ilonka anyja.

Alig pillantott meg engem, ijedten fölkiáltott s karomon ragadva, elhuzott Ilonka ágyától.

„Katinka! Hogyan kerülsz ide?“ kiáltá nagy fölindulással. „Megizentem mamádnak, hogy ne bocsásson ide néhány napig, míg bizonyosan nem tudjuk, milyen betegség tör ki Ilkámmon. Bizonyosan mamád engedelme nélkül jöttél. Most siess rögtön haza és mondd meg mamádnak, hogy itt voltál, mert ezt tudnia kell. Szerencsétlen gyermek! Még te is magadra vonod azt a veszedelmet, mely szegény Ilkámot fenyegeti.“

Ezzel, be nem várva hogy feleljek, kitolt az ajtón s én nehéz szívvel lépdeltem hazafelé. Most már szerettem volna, bár csak engedelmeskedtem volna jó anyám parancsának, ámbár tulajdonképen nem tudtam, mi csoda veszedelembe megyek, mert nem hallottam, hogy Ilonka vörhenyben fekszik

s hogy az olyan ragadós, pusztító betegség.

Megmondjam-e, ne mondjam-e mamámnak, hogy tilalma ellenére Ilkáméknál voltam? E fölött tanakodtam hazamenet; szerettem volna megnyugtanni lelkiismeretemet, de másrészt büszkeségem és hiúságom felülkerekedett azon gondolatnál, hogy ekként Alice és Anna előtt meg leszek szégyenítve, mert épen ellenükre követtem el a hibás lépést. És így nem tudtam magamat elszánni sem erre sem arra s azon vettem észre magamat, hogy már kertünkben vagyok ismét, hol Alice és Anna nyugodtan játszadoztak. Velök együtt mentem be a házba s mamám távolról sem képzelhette, hogy én Alice és Anna nélkül jártam valahol; de én alig mertem szemébe nézni, keveset beszéltem s ez föltűnt neki, úgy hogy egyszer kérdezte is, valjon beteg vagyok-e talán? Alig győztem várni az estét, hogy végre lefekhessem! de csak mikor már ágyamban voltam, akkor ismertem föl igazán, mily hibás volt viseletem. Nem tudtam aludni, ide-oda hánykolódtam, sirtam is és midőn nem sokára mamám lépteit hallám a szomszéd szobában, nem bírtam tovább kiállani, kiugrottam ágyamból és zokogva hozzáfutottam.

„Mi bajod, kedves leányom? Beteg vagy?“ kérdé mamám csodálkozva.

Nem vagyok beteg, kedves jó mamám, de oly rossz és engedetlen voltam ma délután!“ S aztán sok köny közt őszintén elbeszéltem mindent.

(Folytatás a 221. l.)

„Nem mondtam neked, miért tiltom Ilka meglátogatását, mert azt hittem, hogy szavamnak így is engedelmeskedni fogsz,“ szolt aztán mamám. „Sok szomorúságot okoztál már makacsságod, irigy vetélkedésed által, Katinkám! Mikor fogsz már javulni, mikor fogod rosz szokásaidat elhagyni? Most is csak azért tetted ezt, hogy Alice nélkül mulathass Ilkával; de reményem, nem voltál közel a beteg ágyához?“

Megvallottam, hogy meg is csókoltam Ilkát s láttam, hogy mamám e szavakra egészen összeresztett. De nem szolt többé erről, hanem nyájasan, szeliden intett ismét, hogy igyekezzem erőt venni gonosz szenvedélyeim.

„Oh, igyekezni fogok, kedves jó mamám! csak most az egyszer bocsáss meg. Alicetől is bocsánatot fogok kérni és ezentul szeretni fogom őt, nem sértegetem többé.“

Mamám megcsókolt s én kissé nyugodtabban feküdtem le. A következő napok csendesen folytak le, kellemesen telt az idő, csak azt nem értettem, mért tekint mamám mindig oly aggodalmasan reám, mért tapogatja minduntalan üteremet, homlokomat. Nehány nappal később azonban megtudtam, hogy Ilkán a legnagyobb mértékben kitört a vörheny s élet-halál közt lebeg; ekkor aztán tudtam, hogy mamám attól fél, hogy talán én reám is elragadt a betegség.

És valóban aggodalma nem is volt alaptalan; néhány nap mulva fejfájás,

forróság kezdett gyötörni s ágyba kellett feküdnöm; mamám folytonosan mellettem volt, Alicet és Annát azonban nem eresztették be hozzám; csakhamar még rosszabbul lettem, eszmélet nélkül feküdtem s mint később hallottam, egy ideig már azt hitték, hogy végem van, meg nem gyógyulok többé.

Meddig feküdtem eszméletlenül, nem tudom; mikor először ismét eszméletre tértem, annyira gyöngé voltam, hogy mozdulni sem bírtam az ágyban. Anyám ott ült ágyam mellett, halványan, aggódó arczczal s nagyon megörült, midőn alig hallható hangon először szolítám; de aztán nem engedett beszélni s valóban oly gyöngé voltam, hogy néhány szó kiejtése is elfárasztott. A következő éjjel jótékony álom jött szemeimre s másnap reggel már kissé erősebbnek érzém magamat, aztán napról-napra erősödtem, míg végre szabad volt néhány órát az ágyon kívül is töltenem. Ekkor már kérdezősködni kezdtem Anna és Alice után is, de nagy csodálkozásomra mamám mindig másra fordítá a beszédet s kivált kis nővéremről nem akart beszélni. Nehány nappal utóbb, midőn már meglehetősen fölüdültem, ismét látni kívántam Annácskát s megdöbbenve vettem észre, hogy hugom nevének említésénél anyám szemei könybelábadnak s nem tudja elfojtani zokogását. Roszat gyanítottam . . . talán beteg? talán már valami baja esett? nem mertem kérdezni.

Végre annyira fölüdültem, hogy már kimehettem a szobából s kértem

mamámat, eresztene ki, hogy lássam Alicet és Annácskát. Anyám szomorúan szólt:

„Alice ott van . . . de Anna nincs ott . . . Anna elkapta tőled a bajt . . .“

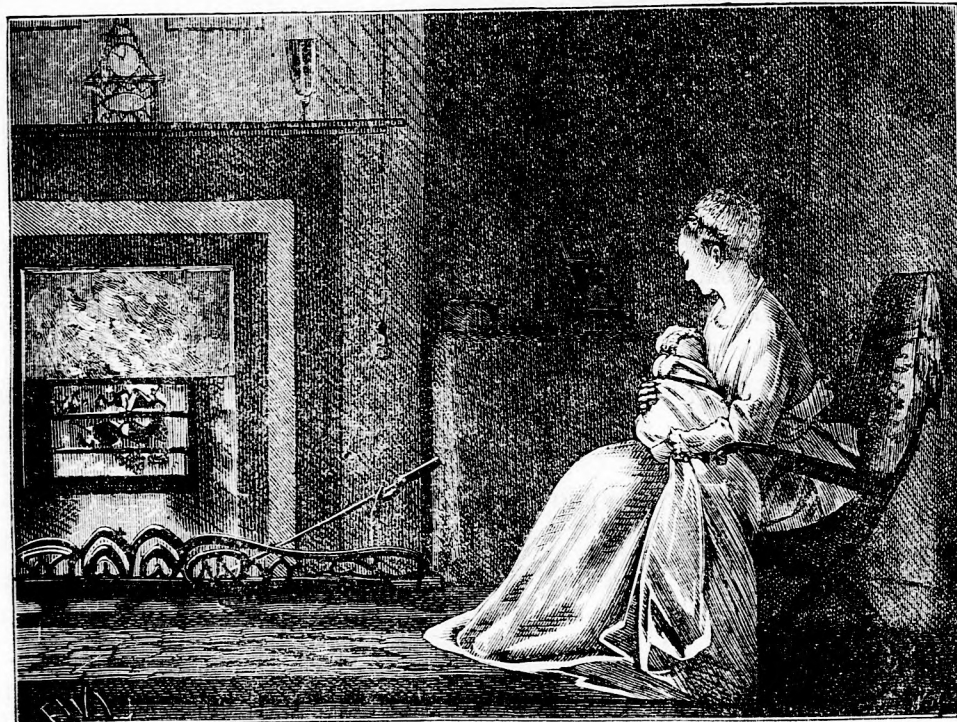
Szörnyű ijedelem lepett meg e sza-

vakra . . . Anna, az én jó, kicsi testvérem . . .! Reszketve kértem:

„De jobban van már, ugy-e?“

Mamám egy ideig nem szólt, csak zokogott keservesen, aztán suttogva szólt, kezével az égre mutatva:

„Neki már nincs semmi baja!“

A KANDALLÓ ELŐTT. (Lásd a 331. l.)

„Mehalt!“ kiáltám borzadva s majd elájultam rémületemben. — És valóban úgy volt! Szegény Annára elragadt a betegség s a gyöngye kis gyermek néhány napi szenvedés után meghalt.

Nem tudnám én azt leírni, mily kínos gyötrelmem volt számomra az a

gondolat, hogy az én engedelmetlenségem, rosszágom volt mindezen szerencsétlenség okozója. A fájdalom és lelkiismereti furdalás annyira kinzott, hogy majdnem ismét beteg lettem belé s csak jó szüleim gyöngéd szeretete és ápolása tudott hosszú idő múlva megnyugtadni. Keserű leezkére volt

szükség
leezke

Ali
ton a
volt irá
még ig
mennyit
rokonon

kiesi test-
dém:

ugy-e?“
szólt, csak
suttogva
tva:
mi baja!“

szükségem, hogy jobb utra térjek s e
leczke valóban keserű is volt.

Alice e szomorú napokban is foly-
ton a legnyájasabb és legszivesebb
vált irányomban s csak most pirultam
még igazán, ha visszagondoltam arra,
mennyit bántottam és sértegettem jó
rokonomat. Hanem azután annál inkább

megszerettük egymást és igazi test-
véri egyetértésben éltünk egymással.

Ennyiből áll kis történetem s ha
kis olvasóim közül csak egy-kettő is
okulást merít belőle, nagy örömökre
fog szolgálni.

Kati néni.

INDIÁNUS KORCSOLYATÁNCZ. (Lásd a 334 l.)

edelmetlen-
dezen sze-
ájdalom és
ra kinzott,
lettem belé
szeretete
idő mulva
zkére volt

INDIÁNUS KORCSOLYATÁNCZ.

(Képpel a 333. l.)

Az északamerikai indiánusok korcsolyái könnyű, vékony faléczekből állanak, melyekhez a talpat vessző és szíjfonadékból készítik. E korcsolyafélék meglehetősen hosszuk s elől magas csucsba végződnek. Az indiánok szíjjal kötik lábukra s aztán rendkívüli gyorsasággal repülnek végig a hófedte síkságon, úgy hogy az üzőbe vett vadat könnyen utoléri. Rajzunk egy csoport indiánust mutat, kik épen tánczolnak korcsolyáikban. Ezt azonban sokkal jobb így papiroson látni, mint a valóságban közléről, mert az indiánus urak erősen föl vannak fegyverkezve és igen vad emberek, kik nagyon hamar hozzányulnak a késhez. Nem is igen engednek meg nekik, hogy európai tánczteremben tánczoljanak.

FRIZ HALÁSZNÉ.

(Képpel a 336. l.)

A friz nép az északi tenger partján lakik s nagyon szegény nép, mely leginkább halászatból él. Az asszonyok is halászni járnak a tengerre s ugyszólván ott laknak a tengerben. A férfiak közül sokan odavesznek a tengerbe a hajókkal, melyeken mint matrózok szolgálnak s ezért sok a szegény özvegy asszony, kiket otthoa sirva várnak az éhes kis gyermekek, midőn egypár halacskával hazatérnek. A szegény asszonynak nehéz fáradozásába kerül a halászat horoggal és hálóval; férje ócska ruháit ulti ilyenkor magára, mert így könnyebben járhat a vízben; de az ócska kopott kalap alatt azért megtartja fején a tiszta fehér főkötőt, melyet ála alatt összeköt. Hátán nehéz kosarat czipel s a rud sem könnyű, melyre a háló megvan erősítve. Az északi tenger part-

ján sok ilyen szegény halásznőt láthatni, kiknek keserves munkájokba kerül, míg maguknak és gyermekeiknek a mindennapi táplálékot megkeresik.

Mai rajzunk hiven tüntet elő ily halászsasszonyt, amint hazamenőben van. Magam láttam mikor azon vidéken utaztam; nem igen jó kedvűnek látszott szegény, — talán nem igen gazdag halászata volt!

KANDALLÓ ELŐTT.

(Képpel a 332. lapon.)

Pattog a szikra

Roppan a fa,

Alszik a Lizka —

Hajcsi, baba!

Hordj föl a tüzre

Fát eleget!

Reccsen a tőke,

Ad meleget.

Alszik a Lizka,

Tente baba!

Pattog a szikra,

Zeng a mama.

TÉLI ZÖLD.

(Képpel a 329. lapon.)

Midőn erdőt, mezőt, berket

A fényes hóbunda beféd,

És nem látunk sehol zöldet,

Csupán fehér, fehér földet:

Akkor szemünk zöldet óhajt,

Szívünk egy kis lombért sóhajt,

S a hó alól, (hogy ha telünk

Jóvoltából zöldet lelünk):

Kipiszkáljuk, kikaparjuk

Az üdezöld, gyenge sarjut,

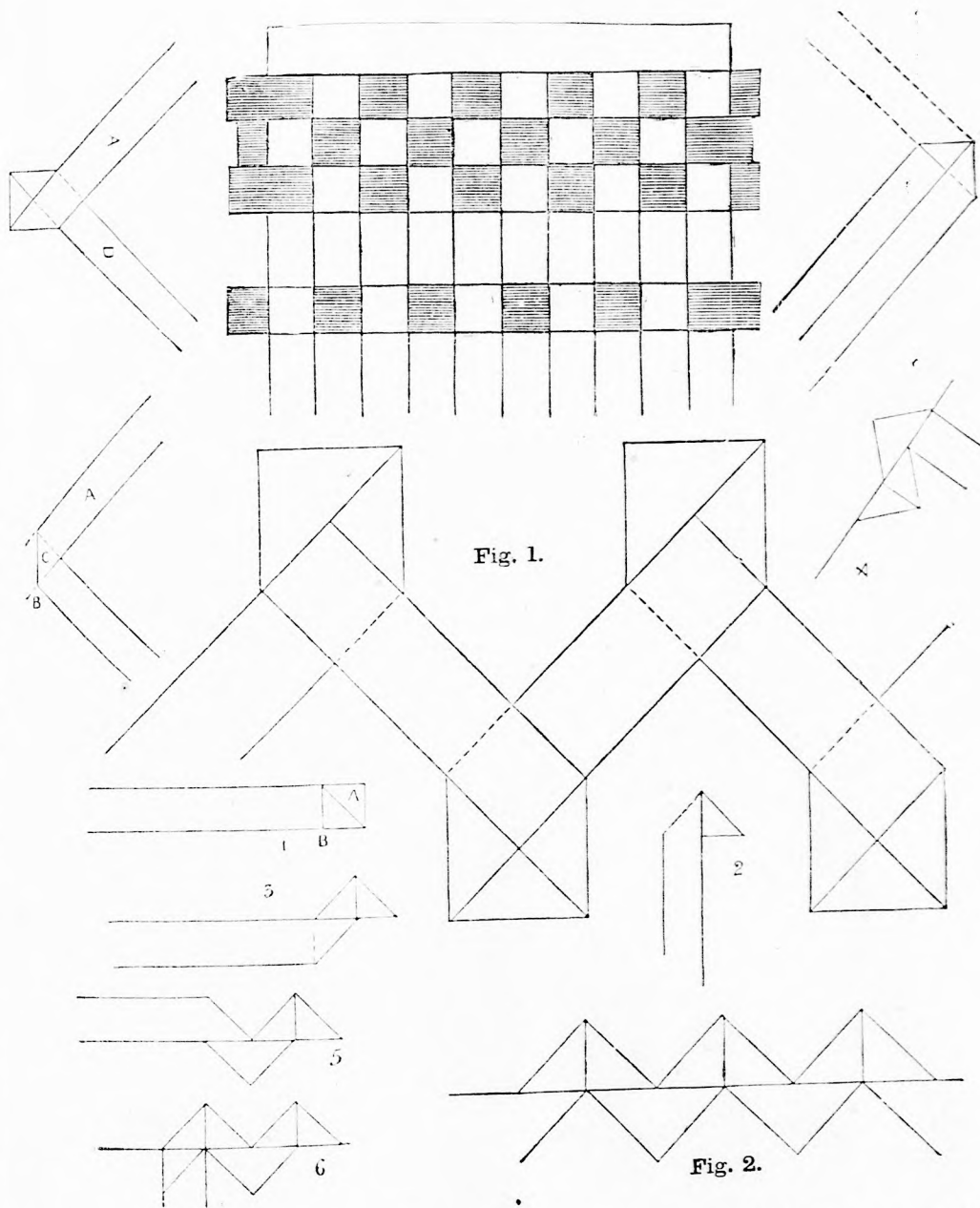
S egy-egy szál gyalog kökörösint

Hazaiszünk liliumkint.

Ez
koczkás á
egy-egy p
össze. Ug
papirosból

S Z O B A M U L A T S Á G.

— Papírmunkák készítése. —

Ezek a rajzok oly világosak, hogy tulajdonképen magyarázat sem kell hozzájuk. A legfelső kockás ábra különféle színű papirosból készült s nagyon könnyű csinálni; a középső és alsó egy-egy papirszeletből készül, mely a jobbra és balra látható részlet-minták szerint hajtandó össze. Ugyanezen minták szerint lehet babaruhákra is díszítést készíteni, természetesen nem papirosból hanem szalagból s minden hajtásnál egy-egy öltéssel meg kell erősíteni.

FRIZ HALÁSZNŐ. (Lásd a 334. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —